

Arrest

nr. 126 211 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 houdende een inreisverbod. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2005 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 18 augustus 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die bij beslissing van 26 maart 2007 het beroep verwierp. Vervolgens diende de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij beschikking nr. 702 van 8 juni 2007 werd het administratieve cassatieberoep ontoelaatbaar verklaard.

Op 5 juli 2007 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 21 augustus 2007 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Haar asioldossier werd op 4 september 2007 overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 12 december 2007 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 9810 van 11 april 2008 verwierp de Raad het beroep. Er werd geconcludeerd dat de verzoekende partij de Belgische autoriteiten bewust had proberen te misleiden door bij het indienen van haar tweede asielaanvraag een valse identiteitskaart te gebruiken.

Op 23 november 2007 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 18 juni 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 25 april 2008 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Deze asielaanvraag werd niet in overweging werd genomen (bijlage 13*quater*).

Op 31 januari 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2010 werd die aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 26 augustus 2010 gaf de arts-attaché een medisch advies.

Op 30 november 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond bevonden.

Op 20 december 2010 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 18 januari 2011 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Inmiddels diende de verzoekende partij op 18 februari 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag van 18 februari 2011 werd op 8 april 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 73 464 van 20 januari 2012 vernietigde de Raad de bestreden beslissing. De Raad oordeelde dat het ingediende attest wel een standaard medisch getuigschrift betrof.

Op 25 februari 2013 werd er een nieuwe beslissing genomen, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 februari 2011 opnieuw onontvankelijk werd verklaard. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 25 februari 2013 werd wederom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 29 juli 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2014 werd de voormelde aanvraag van 29 juli 2013 onontvankelijk verklaard, omdat de verzoekende partij een vervalste identiteitskaart zou hebben voorgelegd.

Eveneens op 10 januari 2014 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd voor drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Irak.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, zijn blijf van integratie in de Belgische samenleving, zijn langdurig verblijf, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft,

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verzoeker kreeg inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Hij kon het land echter onmogelijk verlaten omwille van het feit dat zijn leven dan in gevaar zou zijn.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker zijn leven in gevaar brengt!

Dat hij gekozen heeft voor legaal verblijf en daartoe werd ook een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis ingediend. In afwachting van het resultaat van zijn procedure, verbleef hij illegaal in België. Hij had geen andere keuze!

Indien hij het land had verlaten, zou de aanvraag van verzoeker immers onontvankelijk geweest zijn.

Alle elementen aangehaald in het dossier van verzoeker zijn wel degelijk redenen om hem te regulariseren.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft en dat een eventuele terugkeer naar Irak een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat de beslissing dient geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

Indien het inreisverbod gehandhaafd wordt, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Verzoeker zou immers gevaar lopen in Irak.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is dan ook onverantwoord om verzoeker in dergelijke omstandigheden terug te sturen naar Irak.

De Iraakse overheid slaagt er niet in de rechten van haar burgers te vrijwaren.

DVZ dient op zijn minst de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, alvorens een inreisverbod te betekenen.

Gelieve in de bijlage het artikel dd 06.01.2014 terug te willen vinden waaruit duidelijk blijkt dat de situatie in Irak nog steeds zeer onveilig is.

De ISIS-milities hebben reeds Fallujah veroverd en schuwen geen geweld in hun doortocht.

Het is onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Irak zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

III.3. m.b.t. de regularisatieprocedure van verzoeker

Dat verzoeker een inreisverbod mocht ontvangen, samen met de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat, gezien de ernst van de situatie, een beroep tegen de onterechte onontvankelijkheidsbeslissing zal worden ingediend teneinde verblijfsrecht te bekomen en uiteraard het inreisverbod dient vernietigd te worden.

De regularisatieaanvraag van verzoeker zal immers opnieuw lopende zijn, waardoor hij onmogelijk het land zou kunnen verlaten.

Zijn procedure is dan immers lopende en hij dient in België te verblijven om zijn rechten te vrijwaren. Indien hij België verlaat zal zijn aanvraag immers onontvankelijk verklaard worden.

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Uit het inreisverbod is echter op geen enkele manier af te leiden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zijn leven in gevaar is in Irak, zijn blijf van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd en zijn langdurig verblijf.

Dat bij het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht.

Dat de motivering van het inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er geen rekening gehouden werd met alle elementen in het dossier van verzoeker en hem ten onrechte een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Dat om deze redenen het inreisverbod dan ook vernietigd en geschorst dienen te worden.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Bovendien betoogt de verzoekende partij dat de beslissing ‘ten onrechte’ is genomen waardoor zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien zij dient terug te keren naar Irak.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het terugkeren naar Irak een onmenselijke behandeling uitmaakt, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu dient in de eerste plaats te worden aangestipt dat de asielaanvraag en vraag tot subsidiaire bescherming telkens werden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In zoverre de verzoekende partij meent dat er nu sprake is van een gewijzigde situatie in Irak op grond waarvan een subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend dan dient zij zich hiervoor te richten tot de bevoegde instantie. Een dergelijke vraag heeft een schorsende werking. Echter stelt de Raad vast dat zulks *in casu* niet is gebeurd. Nu de verzoekende partij het zelf blijkbaar niet nodig acht om een aanvraag tot subsidiaire bescherming in te dienen, stelt de Raad zich de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij het aanvoeren van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoe dan ook herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder de verzoekende partij verplicht terug te keren naar Irak. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van drie jaar. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, ligt zijn vermeende vrees voor vervolging ook niet aan de basis van het afleveren van het inreisverbod aangezien uit de motieven van de beslissing blijkt dat het inreisverbod is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de beslissing diende te motiveren nopens zijn vermeende vrees tot vervolging.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

In de beslissing wordt verder gemotiveerd “*betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.02.2013, hem betekend op 19.06.2013*” Dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij zodat het niet kennelijk onredelijk is om een inreisverbod op te leggen.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat uit de beslissing op geen enkele wijze blijkt dat er een afweging is gemaakt met betrekking tot haar specifieke situatie. De verzoekende partij merkt in het bijzonder op dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat zij blijk geeft van integratie in de samenleving, dat zij een langdurig verblijf heeft en dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd. De Raad ziet echter niet waarom de verwerende partij zulks zou moeten betrekken in haar motivering nu uit de

stukken van het administratief dossier blijkt dat alle asielaanvragen en vraag tot subsidiaire bescherming van de verzoekende partij werden geweigerd en dat zoals hiervoor is aangegeven de verzoekende partij het zelf niet nodig acht om een vraag tot subsidiaire bescherming op grond van een gewijzigde veiligheidssituatie te richten aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Ook wat betreft de vermeende integratie en lang verblijf, kan de Raad enkel maar vaststellen dat alle aanvragen tot regularisatie van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. De verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle stukken van het dossier en geen onderzoek zou hebben gevoerd met betrekking tot de 'specifieke situatie' van de verzoekende partij. De beslissing is gestoeld op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest nr. 92 111 van 27 november 2012 is niet dienstig. Niet alleen hebben arresten in continentaal rechtssysteem geen precedentswaarde, tevens dient ook te worden aangestipt dat de feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot het betrokken arrest geenszins te vergelijken waren met huidige zaak. In het vermelde arrest had de verzoekende partij voor het treffen van de betrokken maatregel te kennen gegeven dat hij nog familieleden had in België en beriep hij zich op een gezinsleven met deze personen. Dit is *in casu* hoegenaamd niet van toepassing.

Het redelijkheidsbeginsel dat de verzoekende partij ook geschonden acht, wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij betoogt in dit verband dat zij "er alles aan (heeft) gedaan om legaal verblijf te bekomen" en dat het onredelijk is om te verwachten dat zij het leven in België achterlaat. Het feit dat de verzoekende partij met asielaanvragen en aanvragen tot verblijfsmachtiging heeft getracht legaal verblijf te bekomen, doet evenwel geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten is ter kennis gebracht. Tevens dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij evenmin kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij geen gevolg kon geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat haar leven in gevaar is. Het weze herhaald dat al de asielaanvragen en vraag tot subsidiaire bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat haar leven in gevaar is. Bovendien heeft de verzoekende partij enkel een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten doch werd zij geenszins verplicht om terug te keren naar Irak zo zij van oordeel is dat haar leven ginds in gevaar is. Het betrokken bevel betrof immers geen gedwongen terugleiding naar het land van herkomst. De verzoekende partij heeft dus moedwillig geen gevolg gegeven aan een eerder bevel en draagt daar nu de gevolgen van. Met haar betoog toont ze de onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verzoekende partij er niet van vrijstelt om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het louter indienen van een dergelijke aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus en verhindert niet dat het bevel kan worden uitgevoerd. Ook al zou de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard indien er gevolg zou worden gegeven aan het bevel, dan nog zou de verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging kunnen indienen volgens de geëigende procedure vanuit het land van herkomst. Ook dit vormt dus geen reden om geen gevolg te geven aan een eerder bevel. Met haar betoog wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Waar verzoeker ten slotte meent dat hem een regularisatie diende te worden toegekend omwille van zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en de schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar Irak, merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van zijn regularisatie *in casu* niet voorligt. De bestreden beslissing betreft immers een inreisverbod. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk nu de grief gericht is tegen de weigering van zijn regularisatie.

Waar de verzoekende partij tot slot meent dat het inreisverbod dient te worden vernietigd omdat zij een beroep hangende heeft ten aanzien van haar regularisatieaanvraag, wijst de Raad er op dat zelfs indien de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard, zou worden vernietigd, dit

geenszins tot gevolg heeft dat zij over een verblijfsrecht beschikt. In dergelijk geval zal de verwerende partij zich opnieuw over de ontvankelijkheid van de aanvraag dienen uit te spreken. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU